

ആശംസ

എന്റെ പ്രിയസുഹൃത്തായ ശ്രീ വി. ആർ. പരമേശ്വരൻ പിള്ള എഴുതിയ 'രാജാകേശവദാസ' എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ഞാൻ അനല്പമായ താൽപര്യത്തോടെ വായിച്ചു. മഹാനായ ഒരു ചരിത്രപുരുഷന്റെ ജീവിതവൃത്താന്തം രേഖാമൂലമായി പ്രതിപാദിക്കുവാനാണ് ഇതിൽ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നത്. വളരെയൊന്നും പ്രാചീനനല്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള രേഖകൾ കിട്ടുവാൻ അത്യധികം പ്രയാസമുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. പത്തുനാലു വർഷത്തെ നിരന്തര യത്നംകൊണ്ട് അവയിൽ കിട്ടാവുന്നതെല്ലാം കണ്ടുപിടിച്ചു, കേരളത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും, വിശേഷിച്ചു കഥാപുരുഷന്റെ ജന്മദേശമായ ഇന്നത്തെ കന്യാകുമാരി ജില്ലയിൽ, അതിവിപുലമായ അന്വേഷണം നടത്തി ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രീ പരമേശ്വരൻപിള്ള ചെഴ്ത്തിരിക്കുന്ന പ്രയത്നം അങ്ങേയറ്റം ശ്ലാഘനീയമാണ്. ഒരു ചരിത്രഗവേഷകന്റെ സത്യസന്ധതയോടും, ന്യായാധിപന്റെ നീതിനിഷ്ഠയോടും, സ്വരാജ്യസ്നേഹിയുടെ അഭിമാനത്തോടുംകൂടിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഗ്രന്ഥകാരനെ ഞാൻ ഹൃദയപൂർവ്വം അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ പുനാധുരത്നങ്ങളാണ് ഞാൻ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി പഠിച്ച ചരിത്രം. ആ പേരിന്റെ അർത്ഥം ഇതാ ഭൂമിയെന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന എനിക്ക് അതിൽ അത്യധികമായ ആവേശവും തോന്നുകളുണ്ടായി. ഇന്ന് ആ പേരുപോലും കേൾക്കാനില്ലെങ്കിലും ഇളംപ്രായത്തിൽ ലഭിച്ച ആ അനുഭൂതികൾ അല്പംപോലും മങ്ങിയിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ ബാല്യത്തിൽ പഠിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ

ഇതിനൊപ്പം ശുഭാശംസ നൽകി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച വിജ്ഞാനസിദ്ധിയും വിദഗ്ദ്ധലഭ്യമാണെന്നുമായ ഡോക്ടർ കെ. ഭാസ്കരൻ നായരോട് എന്നിക്കു നിസ്സീമമായ കടപ്പാടുണ്ട്.

ഈ ഗ്രന്ഥം സശ്രദ്ധം വായിച്ചുനോക്കി പ്രധാനഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം സ്വർിച്ചുകൊണ്ട് പ്രൗഢവും സമുജ്ജ്വലവുമായ ഒരവതാരികയെഴുതിത്തന്ന പ്രശസ്ത സാഹിത്യനായകനായ ശ്രീ പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായരോട് എന്നിക്കുള്ള ഹൃദയംനിറഞ്ഞ കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിൽ എന്നെ നിരന്തരം പ്രേരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന പ്രസിദ്ധ ഗവേഷകനായ ശ്രീ കെ. മഹേശ്വരൻ നായരോടും ചരിത്രസത്യാനുഗതനായ ശ്രീവെൺകുളം പരമേശ്വരനോടും അനുബന്ധത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള മൂന്നു രേഖകൾ നൽകിയ ചരിത്രരേഖാസംഭരണ തത്പരൻ കിഴക്കേമന്തളിൽ ശ്രീ ഗോവിന്ദൻ നായരോടും എന്നിക്കുള്ള നന്ദി അവർണ്യമാണ്.

ഇതിന്റെ മൂലം മാത്രം കാര്യമായാണു നിർവ്വഹിച്ചതെന്ന യുണിയൻ പ്രസ്സ് പ്രൊഫ്രൈറ്റർ ശ്രീ സി. കെ. വിശ്വനാഥനോട് എന്നിക്കുള്ള കടപ്പാടും പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

“തക്ഷശില”,

പുജപ്പുര,

തിരുവനന്തപുരം-12

16—2—1973

വി. ആർ. പരമേശ്വരൻ പിള്ള

ഈ നാടിനെ സ്നേഹിച്ചവരും, അതിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ അഭിമാനമുള്ളവരും എഴുതിയവയായിരുന്നു. പുച്ഛികന്മാരിൽനിന്നു വാമൊഴിയായി കേൾക്കുവാനിടയായ കഥകൾ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയ വസ്തുതകൾക്ക് സാമൂഹികസ്തരണയുടെ മിഴിവു നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ലഭിച്ച ചരിത്രബോധത്തിൽ പൂർണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോലെ ദീപ്തിമാനായി പരിലസിക്കുന്ന മഹാപുരുഷനാണ് രാജാകേശവദാസൻ. കാൽതികതിരുനാൾ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ മന്ത്രിസത്തയായിരുന്ന അദ്ദേഹം 54 സംവത്സരമേ ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ക്രിസ്തു 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആ ഉത്തരാർദ്ധമായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സുവർണ്ണകാലം. അസൂയാവഹമായ ഐശ്വര്യത്തിലേക്കും സംസ്കാരമഹിമയിലേക്കും കുതിച്ചുകയറുവാൻ തുടങ്ങിയ ആ കാലത്താണ് ഈ ചെറിയ നാട്ടുരാജ്യം അതിന്നു നേരിടേണ്ടിവന്ന ഏറ്റവും വലിയ ആപത്തിനെയും തരണംചെയ്തത്. മൈസൂർക്കടുവാ എന്നു ദുഷ്കീർത്തി നേടിയ ടിപ്പുസുൽത്താൻ ദുരുദ്ദേശത്തോടെ തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിച്ചതും, ആ മഹാവിപത്തിൽനിന്നു ദിവാനു കേശവപിള്ള രാജ്യത്തെ രക്ഷിച്ചതും ഓരോ തിരുവിതാംകൂറുകാരനെയും പുളകംകൊള്ളിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളാണ്.

കഥാപുരുഷൻ കാലയവനികയിൽ മറഞ്ഞിട്ടു 174 വർഷങ്ങളേ ആയിട്ടുള്ളൂ. രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗധേയത്തെയും ജനങ്ങളുടെ സൈന്യാജീവിതത്തെയും അടിത്തറയോളം ഇളക്കിമറിച്ച അന്നത്തെ സംഭവങ്ങളുടെ സ്തരണ ജനസമൂഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു ഇനിയും മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല. സമകാലീനരിൽനിന്നു അനുഭവകഥനങ്ങളായി പിൻ തലമുറകളിലേക്ക് കൈ പകർന്നുപോന്നിട്ടുള്ള പുരാവൃത്തങ്ങൾ ഏതു രേഖയെയും റിപ്പോർട്ടിനെയുംകാൾ പ്രാധാന്യമർഹിക്ക

ന്നവയാണെന്നു് ഞാൻ കരുതുന്നു. പരമ്പരാഗതമായ ഈ ഇതിഹാസദീപ്തിയിൽ രാജാകേശവദാസൻ യശോരാശി യായി, തിരുവിതാംകൂറിന്റെയോ കേരളത്തിന്റെയോ മാത്ര മല്ല, തെന്നിന്ത്യയുടെതന്നെയും ആപൽബന്ധവായ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായും പിറക്കും തലമുറകളുടെ ശ്രേയസ്സിനുവേണ്ടി മറക്കുവാനാകാത്ത സേവനമനുഷ്ഠിച്ച മഹാത്മാവായും ശോഭിക്കുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളിയായി ചരിത്രത്തിന്റെ സംഗ്രാമഭൂമിയിൽ നാം കാണുന്നത് മതത്തിന്റെ പേരിലും സാമ്രാജ്യമോഹത്തിന്റെപേരിലും എത്രയോ ലക്ഷം കേരളീയരെ കണ്ണുനീരുടുകിപ്പിച്ച കശുലഹദയനായ ടിപ്പുവിനെയാണ്. ആ മനുഷ്യാധമൻ ചെയ്ത കൊടുംക്രൂരതകളുടെയും നരമേധങ്ങളുടെയും സ്തരണയും മലയാളികളുടെ മനസ്സിൽ നിന്നു മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല. വടക്കു് ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴമുതൽ തെക്കു് ആലുവാപ്പുഴവരെയുള്ള ഭൂവിഭാഗത്തു് ഈ ഘോരപാതകങ്ങളുടെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങളും ധാരാളമായി കാണാവുന്നതാണ്. രാജാകേശവദാസന്റെ യശഃകായത്തിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള കളങ്കമൊന്നും ശത്രുക്കൾക്കുപോലും ഇന്നുവരെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ദേവാലയങ്ങൾ ധ്വംസിക്കുകയോ അന്യ മതക്കാരെ വാളോങ്ങി മാഗ്നംകൂട്ടുകയോ ചെയ്തില്ല. എന്നല്ല വിദൂര ദിക്കുകളിൽനിന്നു് വിമതസ്ഥരായ വണിക്കുകളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ഈ രാജ്യത്തു് കുടി പാപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സത്യത്തെ ബഹുമാനിക്കുന്നവൻ് ആലോചനാമൃതങ്ങളായ രണ്ടു ചിത്രങ്ങളാണിവ.

ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം പിൻകാഴ്ചയുടെ കളങ്കംകലർന്നവയാണെന്നു് പറയാറുണ്ടു്. എത്ര നിഷ്പക്ഷമതികളെന്നു ഭാവിച്ചാലും പില്ലാലത്തുള്ളവർ ചരിത്രമെഴുതുമ്പോൾ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും സങ്കല്പങ്ങൾക്കും അനുരൂപമായി

ഞാൻ രേഖകളും തെളിവുകളും കാണുന്നത്. ഒന്നമില്ലങ്കിൽ
 പില്ലാല സംഭവങ്ങളുടെ നിഴലുകളിലും അവരുടെ വീക്ഷ
 ണത്തെ വികലമാക്കുന്നു. ആയുധശക്തികൊണ്ട് അന്യ ജന
 ങ്ങളെ കീഴടക്കുന്നതിനോ ഭാവിയിലേക്കുവേണ്ടി ചരിത്രം
 എഴുതിവയ്ക്കുന്നതിനോ യത്നിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭാരതീയർക്കും
 അവരുടെ സംസ്കാരത്തിനുമാണ് ആധുനികകാലത്തെ ചരി
 ത്രമെഴുത്തിൽ അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും നടക്കുന്ന ഈ
 ദ്രോഹം ഏറ്റവുംകൂടുതൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളത്.
 സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് സഹിക്കാവുന്നതിലും അധികമാക
 സ്വാർത്ഥാഭിമുഖീകരണത്തോടെ അവഹേളനങ്ങൾക്ക് സൗമ്യമായ
 രീതിയിലേങ്കിലും മറുപടി പറയുവാൻ ദേശാഭിമാനിക
 ളായ പണ്ഡിതന്മാർ തുനിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. ശ്രീ പരമേശ്വരൻ
 പിള്ളയുടെ ഉദ്യമത്തെ ഈ രീതിയിലാണ് ഞാൻ വിലമ
 തിയ്ക്കുന്നത്. സന്ദർഭാചിതമായി അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്ന
 ഈ സേവനത്തെ വിലമതിക്കുകയും ശ്ലാഘിക്കുകയും ചെയ്യു
 ന്നതോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർഗ്രന്ഥത്തിന് ഞാൻ
 സർവ്വ വിജയങ്ങളും ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചരിത്ര
 ഗവേഷണവും പുരാവൃത്തപഠനവും ജീവിത വ്രതമായി സ്വീ
 കരിച്ച്, ഷഷ്ട്യബ്ദപുത്തി കഴിഞ്ഞിട്ടും നിസ്സന്ദ്രമായി പ്രയ
 ത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രശസ്തനായ ഈ പണ്ഡിത സുഹൃ
 ത്തിന് ഞാൻ ദീർഘായുസ്സും പരിപൂർണ്ണമായ ആരോഗ്യവും,
 തന്റെ പ്രിയങ്കരമായ പ്രവൃത്തിമണ്ഡലത്തിൽ ഇനിയും
 ഇതുപോലെ വിലപ്പെട്ട അനേകം നേട്ടങ്ങളും ഉണ്ടാകട്ടെ
 എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം

18-2-1973

ഡോക്ടർ കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ

അഭിപ്രായങ്ങൾ

ശ്രീ കെ. ദാമോദരൻ തയ്യാറാക്കിയ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി ഞാൻ വായിച്ചുനോക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താശീലത്തെയും ഗ്രന്ഥരചനയിലുള്ള ഉത്സാഹത്തെയും ഭാഷാസ്വാധീനത്തെയും ഞാൻ മാനിക്കുന്നു. ആധുനികവിജ്ഞാനത്തെ പൗരാണികസങ്കല്പങ്ങളുമായി ഇണക്കിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു യത്നമാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഭൂമിയിൽ ജീവന്റെ ഉത്ഭവത്തെയും നൂറുകണക്കിന് നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന അതിന്റെ പരിണാമപരിപാടികളെയും കുറിച്ച് ജീവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തമാണ് ഭാരതീയരുടെ ദശാവതാരകഥകളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതിയിരിക്കുന്നത്.

ഭൂമിയിൽ ലക്ഷക്കണക്കിലുള്ള ഭിന്നജാതികളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ജീവജാലം എന്നും ഒരേരൂപത്തിൽ നില്ക്കുന്നതല്ലെന്നും, ജീവജാതികൾക്ക് കാലഗതിയിൽ മാറ്റം വരുമെന്നും, തൽഫലമായി പുതിയ പുതിയ ജാതികൾ ഉണ്ടാകുമെന്നും ഉള്ള വസ്തുതയാണ് ജീവശാസ്ത്രത്തിലെ പരിണാമവാദത്തിന്റെ സാരസംഗ്രഹം. ഈ തത്വത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ് ചാൾസ് ഡാർവിൻ എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞനാണെന്നാണ് സാധാരണ പറയാറുള്ളതെങ്കിലും വാസ്തവം അതല്ല. ആധുനികയുഗത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയും ശാസ്ത്രീയമായ പ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രമാണി ഡാർവിൻ ജനിക്കുന്നതിന് അറുപത്തഞ്ചുവർഷംമുമ്പ് ഭൂജാതനായ ലാമാക്ക് എന്ന ഹ്രസ്വപണ്ഡിതനാണ്. പരിണാമതത്വത്തിന്റെ ഉപദർശമല്ല, പരിണാമം എങ്ങനെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്

എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു നൂതനസിദ്ധാന്തമാണ് ഡാർവിൻ ജീവശാസ്ത്രത്തിന് നൽകിയ സംഭാവന ഈ സിദ്ധാന്തം പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് 1859-ൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ജീവജാതികളുടെ ഉത്ഭവം' എന്ന ഗ്രന്ഥം കണ്ടപ്പോഴാണ് സാധാരണജനങ്ങൾക്കും, അഭിജ്ഞാർക്കുതന്നെയും, പരിണാമതത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമുണ്ടായത്. അങ്ങനെ പരിണാമം എന്ന സങ്കല്പം തന്നെ ഈ മഹാന്റെ നാമത്തോടു ബന്ധപ്പെടുവാൻ ഇടയായി.

പരിണാമതത്വം—ജീവജാതികൾ നിത്യമുൽഭവിക്കുകയും, മാറുന്നവയാണ് എന്ന വസ്തുത—പല പ്രാചീനസംസ്കാരങ്ങളിലും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതാണ് എന്ന് കരുതാൻ ന്യായമുണ്ട്. യവനചിന്തകന്മാരായ എമ്പിഡോക്ലിസ്, ലൂക്രീഷ്യസ് എന്നിവരുടെ കൃതികളിൽ ഇതിന്റെ സൂചനകളുണ്ടെന്ന് ഓസ്പേൺ എന്ന അമേരിക്കൻ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്നത് സമസ്തവും മാറുന്നതും മാറുന്നതും മാറ്റാമയവുമാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞ പ്രാചീന ഭാരതീയരും ഈ അർത്ഥത്തിൽ പരിണാമതത്വം അറിഞ്ഞിരിക്കാം. അത്രയും സമ്മതിക്കാമെന്നല്ലാതെ, ദശാവതാരകഥയിൽ അത് സ്ഥൂലമായിപ്പോലും സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. ഭൂമിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ, ഇന്നേക്കു എത്രയോ ലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ്, ജീവിച്ചിരുന്ന ജന്തുക്കളുടെയും സസ്യങ്ങളുടെയും അവശിഷ്ടങ്ങൾ കഴിപ്പെടുത്തു പരിശോധിച്ചു ദീർഘമായ പഠനങ്ങൾക്കു വിധേയമാക്കിയതിന്റെ ഫലമായി കണ്ടെത്തിയ വസ്തുതയാണ് ജീവശാസ്ത്രത്തിലെ പരിണാമം. അങ്ങനെയുള്ള പഠനം ആധുനികകാലത്തു മാത്രമേ നടന്നിട്ടുള്ളൂ.

സയൻസിന്റെ പിൻബലത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ഏതു കാര്യവും ഇന്നത്തെ ആളുകൾക്കു ബോധ്യമാകൂ എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം മൂലമാണ് ശ്രീ ദാമോദരൻ തന്റെ വിചിന്തനങ്ങൾക്കു ഈ രൂപം നൽകിയത് എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ഈ സംരംഭത്തിന്റെ സദ്ദേശം സ്പഷ്ട

മാണെങ്കിലും, അതിന്റെ സഫലീകരണത്തിന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതിനെക്കാൾ വിദഗ്ദ്ധവും സൂക്ഷ്മവുമായ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ആവശ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജീവന്റെ ഉൽപത്തി, ആദ്യമുണ്ടായ ജീവികളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ, അമീബയുടെയും ജീവശരീരങ്ങളുടെ ഘടകങ്ങളായ സെല്ലുകളുടെയും സ്വരൂപം എന്നു തുടങ്ങി ആധുനികവിജ്ഞാനത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങൾ മിക്കതും മാറിയെഴുതിയെങ്കിലേ ശാസ്ത്രരീത്യാ ശരിയാവുകയുള്ളു. പക്ഷേ, അങ്ങനെയുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന് ഈ വിപിണനങ്ങളിൽ ഒരു ഉപദംശത്തിന്റെ സ്ഥാനം മാത്രമേ നല്കേണ്ടതുള്ളൂ. മനസ്സിന്റെ പ്രാഥമികഭാവത്തെയും വിശ്വരൂപത്തെയും സ്ഥാപിക്കുകയും, ജീവൻ ഉൽക്കർഷ്ണത്തിലേക്കു കാലത്തിലൂടെ നടത്തുന്ന പരീക്ഷണാത്മകമായ പ്രയാണത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുകയുമാണ്, ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം. ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ പരിമിതികളുണ്ടെങ്കിലും, ഈ കൃത്യം അദ്ദേഹം ശ്ലാഘനീയമായ രീതിയിൽ നിവ്ഹിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുവാൻ സന്തോഷമുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് ഗ്രന്ഥകർത്താവിനും ഞാൻ സർവ്വവിജയങ്ങളും ആശംസിക്കുന്നു.

—ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

II

കഷ്ടം കഷ്ടം നിരൂപണം കൂടാതെ
ചുട്ടുതിന്നുന്നു ജന്മം പഴുതെ നാം
എത്ര ജന്മം പ്രയാസപ്പെട്ടിക്കാലം
അത്ര വന്നു പിറന്നു സുകൃതത്താൽ
എത്ര ജന്മം മലത്തിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്ര ജന്മം ജലത്തിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്ര ജന്മങ്ങൾ മണ്ണിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്ര ജന്മം മരങ്ങളായ് നിന്നതും
എത്ര ജന്മം മരിച്ചു നടന്നതും

എത്ര ജന്മം മൃഗങ്ങൾ പശുക്കളായ്
മത്ത്യജന്മത്തിൻമുമ്പേ കഴിച്ചു നാം.

(ജ്ഞാനപ്പാന)

പുത്താനം നമ്പൂതിരി ജ്ഞാനപ്പാനയിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതു
മ്പോൾ അദ്ദേഹം പരിണാമവാദം വിവരിക്കുകയാണെ
ന്ന് നമ്മളോ അദ്ദേഹമോ വിചാരിച്ചുകാണില്ല. പക്ഷേ,
വാസ്തവമാണ്. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചി
രുന്ന അദ്ദേഹം തനിക്കു പരിചയമുള്ള ഭാഗവതത്തിൽ
കണ്ടതു് സമാഹരിച്ചു പറയുകയാണു ചെയ്തതു്. പുനർജ
ന്മവാദത്തെ അദ്ദേഹം ഇവിടെ വേറൊരു രൂപത്തിൽ
അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ ആശയങ്ങളുമായി
പരിചയമുള്ള ജവഹർലാൽ പറയുന്നതും നമുക്കു നോക്കാം:

“താത്ത്വികമായി എനിക്കു് ഈ ലോകത്തിൽ, ഈ
ജീവിതത്തിലാണ് ലക്ഷ്യം. മറ്റൊരു ലോകത്തിലോ,
ഒരു ഭാവിജീവിതത്തിലോ അല്ല. ആത്മാവെന്ന് ഒരു
കാര്യം ഉണ്ടെന്നോ, മരണത്തിനുശേഷം അതു നിലനില്ക്കു
മെന്നോ, ഇല്ലെന്നോ ഉള്ള കാര്യവും എനിക്കു് അറിഞ്ഞു
കൂടാ; ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവയാണെ
ങ്കിലും എന്നെ ഇവ ഒട്ടുംതന്നെ ശല്യം ചെയ്യുന്നില്ല. ഞാൻ
വളൻ ചുറ്റുപാടു് ആത്മാവിനെയും, പുനർജന്മത്തെയും,
കാര്യകാരണങ്ങളെ ബന്ധിക്കുന്ന ‘കർമ്മം’ എന്ന തത്ത്വ
സംഹിതയേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു്
പുനർജന്മം ഉണ്ടെന്ന വിശ്വാസവും അതു സ്വീകരിച്ചുകഴി
ഞ്ഞു. (സ്ഥിരീകരിച്ച സത്യമായി സ്വീകരിച്ചു.) ഇതു്
എന്നെ സ്വാധീനമാക്കിയതിനാൽ ഈ സങ്കല്പങ്ങളോടു്
പ്രതിപത്തിയാണ് ഉള്ളതും. ദേഹനാശത്തിനുശേഷവും
നശിക്കാത്ത ഒരു ആത്മാവുണ്ടായിരുന്നെന്നു്. ജീവിത
ത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും കാര്യകാ
രണബന്ധമുള്ളതുമായ ഒരു തത്ത്വസംഹിത ഉണ്ടെന്നുള്ളതു്
ബുദ്ധിക്കു നിരക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ പരമാന്ത്യകാര്യ
ങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ വിഷമങ്ങളും ഉണ്ടാകും.